

[Mette Madsen]

venstre altid med på, og jeg må måske have lov til at udtrykke min glæde over, at forslaget til ATP-ægtfællepensjonen nu ligger parat til at blive behandlet i folketinget.

Men det, jeg sagde, var, at vi måtte se på, om de lovforslag, vi behandler i dag, havde nogle uforudsete negative følger, om de er så rigoristiske, at de på nogle områder vil spænde ben for kvinderne. Jeg tror, arbejdsministeren er enig med mig i, at vi må være meget varsomme, navnlig i en arbejdsløshedstid, der i forvejen gør det vanskeligt nok for kvinder at få arbejde. Det var eventuelle negative følger af de forslag, der ligger her i dag, som venstre ønsker at få klargjort i udvalget, inden vi tager endelig stilling til lovforslagene.

Grethe Fenger Møller (KF):

Jeg må sige, jeg er meget mere bekymret end glad over, at arbejdsministeren bruger så meget af sin taletid på at analysere mit sind. Hvad i alverden kommer mit sind dog arbejdsministeren ved? Har arbejdsministeren ikke andet at bruge sin energi på? Nu har han lige givet udtryk for, at han var så glad for, at han skulle fremsætte dette lovforslag, og var det så ikke mere rimeligt, om arbejdsministeren forsøgte at starte det positive samarbejde, som han efterlyste om dette lovforslag i udvalgsarbejdet, her i salen?

Bemærkede arbejdsministeren ikke, at jeg i min ordførertale sagde, at jeg tilsagde en positiv holdning under udvalgsarbejdet, eller det er måske ikke noget, der betyder noget for arbejdsministeren?

Så er det altså åbenbart nødvendigt, at jeg skal gøre arbejdsministeren, fru Inge Fischer Møller og hr. Ole Henriksen opmærksom på, at Dansk Kvindesamfund ikke er noget politisk parti, der har sæde i folketinget. Når jeg taler i folketinget, taler jeg som ordfører for det konservative folkeparti, og arbejdsministeren burde vide, at det er i den egenskab, jeg taler, og at jeg ikke taler som formand for Dansk Kvindesamfund. Det generer åbenbart arbejdsministeren og fru Inge Fischer Møller, at Dansk Kvindesamfund har en formand, der er medlem af et politisk parti, der ikke er socialdemokratiet, fordi man måske tror på, at socialdemokratiet har patent på kvindesagen. I stedet burde man arbejde for en løsning af de problemer, som

man finder så vigtige, og erkende, at også andre fra andre partier kan have en holdning til ligestilling og kvindesagen.

Det er også nok nødvendigt, at jeg siger, at Dansk Kvindesamfund er en tværpolitisk forening, og at Dansk Kvindesamfunds politik ikke kan og ikke skal være identisk med det konservative folkepartis politik, fordi man nu har en konservativ formand, ligesom den heller ikke har været i overensstemmelse med socialdemokratisk politik de gange, man har haft en socialdemokratisk formand.

Fru Inge Fischer Møller efterlyste svar fra mig om min artikel i Berlingske Tidende om, i hvilken egenskab jeg havde udtalt mig. Jeg troede, det fremgik klart af artiklen, men jeg vil gerne gentage, at jeg udtalte mig i min egenskab af formand for Dansk Kvindesamfund. Jeg kan ikke udtale mig på Dansk Arbejdsgiverforenings vegne; jeg har ingen tillidsposter i Dansk Arbejdsgiverforening, jeg er ikke ansat i Dansk Arbejdsgiverforening. Jeg kunne heller ikke i begyndelsen af januar måned udtale mig på den konservative folketingsgruppes vegne, idet folketingsgruppen først i tirsdags behandlede ligebehandlingsloven og tog endelig stilling til den.

Jeg mener også, at man bør være så frindet og tolerant og forstående, at Dansk Kvindesamfund har lov til at være bekymret over, hvorvidt et forbud mod at afskedige gravide kvinder kommer til at gavne kvinderne og kvindesagen eller kommer til at skade den. Det har i mange år været en god politik i kvindeforeningerne, at man var imod beskyttelsesregler for kvinder, fordi man var bange for, at det på længere sigt ville komme til at skade kvinderne på arbejdsmarkedet. På den anden side er det også rigtigt, at det er vigtigt, at der i vort samfund bliver født børn. Vi ved, der er lave fødselstal, og vi må have en aktiv familierpolitik. Men vi har lov til at ytre bekymring for, om særregler på arbejdsmarkedet kommer til at skade kvinderne, uden at vi dermed skal opfattes, som om vi har svigtet kvindesagen, fordi vi tillader os at have et nuanceret synspunkt eller tillader os at ønske at få nogle ting undersøgt dybere.

Det er blevet sagt her under debatten af fru Inge Fischer Møller i anden omgang, at den eneste måde at få ligestilling på var at vedtage dette forslag. Ja, gid det var så nemt, men det er det jo ikke. Ligebehandlingsloven